

Músika, het hart van Curaçao

De omslag van het boek.

Nieuw boek van Sinaya Wolfert en Jeannette van Ditzhuijzen

Opzweepende ritmes, handgeklap, wiegende heupen, zang, liederen met een boodschap, instrumenten van Afrikaanse oorsprong, Zuid-Amerikaanse melodieën, ze vormen allemaal het hart van Curaçao. Het eiland van de muziek. Het boek *Músika Curaçao* geeft een overzicht van de Curaçaose muziek in al haar facetten.

Van een onzer verslaggevers

Macario Prudencia leerde van zijn broer Emilio gitaar spelen en nadat hij in 1969 Curaçao op zijn kop had gezet met zijn eerste eigen opname Super Jolly, realiseerde hij zich dat hij het talent had voor zowel compositie als zang.

Het lijkt tussen de roeping van Sinaya Wolfert te zijn geworden: aspecten van de Curaçaose cultuur vastleggen. Thema's zichtbaar maken, en daarbij de onzichtbare en veelal onbekende delen in beeld brengen; thema's meer kracht geven door ze in een boek te bundelen; en vooral de historie en het heden vastleggen, koesteren en behouden voor toekomstige generaties.

Deze drijfveren zijn ook in Wolferts nieuwe boek zichtbaar: *Músika Curaçao*. Hierin wordt in woord en beeld de Curaçaose muziekwereld geportretteerd, misschien wel het hart van de Curaçaose cultuur. Want zonder muziek en dans is er geen Curaçao denkbaar.

Wolfert werkte opnieuw samen met journaliste Jeannette van Ditzhuijzen. Eerder maakten zij het fotoboek *Scharloo Renaissance* dat niet meer verkrijgbaar is. Net als in dat boek versterken foto's en tekst elkaar in *Músika Curaçao*, een prachtig vormgegeven boek.

Wolferts boeken worden steeds meer een documentai-

re, waarbij het niet alleen om de foto's gaat, maar vooral ook om de persoonlijke verhalen daarachter. De combinatie van persoonlijke beelden en teksten moet de lezers raken.

Zijzelf is afgelopen jaren helemaal de Curaçaose muziek in gezogen. „Ik ben van alle muzikanten gaan houden zonder dat ze het weten. Als ik aan mijn projecten werk, word ik er één mee. Ik houd van dit project, van deze musici, het zijn allemaal geweldige mensen die nauw met elkaar samenwerken, met elkaar muziek maken, elkaar veel gunnen en jou daarbij toelaten.“

„Daarbij heb ik veel leuke culturele en creatieve avonden gehad zowel in Nederland als op Curaçao. En dat terwijl ik geen nachtmens ben. Ik moest wel, wilde ik de sfeer van de show meepakken.“

Naast de intrigerende foto's biedt *Músika Curaçao* mooie, indringende verhalen van de hand van Van Ditzhuijzen. Daarvoor sprak zij met de musici over hun jeugd, hun liefde voor de muziek en hun carrière. Van Ditzhuijzen: „Ik heb vooral geprobeerd hun leven met en voor de muziek vast te leggen. Je ziet dat dat meestal

al op heel jonge leeftijd begon. Vaak met zelfgemaakte of geleende instrumenten, want die muziek, die zit erin en moet op de een of andere manier naar buiten komen.“

Wolfert portretteerde de musici tijdens hun optredens, of tijdens een zeldzaam moment van rust. Ook brengt zij muziekpodia in beeld waar de musici regelmatig te horen en te zien zijn. Niet alleen op Curaçao maar ook in Nederland, vooral in Amsterdam.

Want veel Curaçaose musici blijven niet op hun eiland hangen. Ze treden regelmatig in het buitenland op, sommigen wonen er zelfs permanent - vooral in Nederland.

De rode draad in het boek is Curaçao, waar de muzikale ziel van de musici ligt, of ze nu op het eiland wonen of ver daarbuiten. Wolfert: „Muziek kent immers geen afstanden en grenzen; muziek verbindt en verenigt mensen, culturen en religies. Vereniging in verscheidenheid, dat is waar het in dit boek om gaat.“

Van Ditzhuijzen: „Dat vond ik ook het aardige, dat ze zoveel verschillende musici de revue laten passeren. Jong en oud, klassiek en hiphop. Dan

zie je ook de kruisbestuiving. Pianist Wim Statius Muller die met *Serenada* speelt, of Tania Kross die zingt met de rockband Kane.“

Wolfert heeft voor *Músika Curaçao* musici van heel verschillende muziekstijlen en periodes geportretteerd. Omdat er zo enorm veel musici zijn, moest er een selectie worden gemaakt. Wolfert: „Daardoor zijn lang niet alle musici vermeld, hoewel zij ook inspirerende kunstenaars zijn met een boeiend muzikaal verhaal.“

Juist door die veelzijdigheid bleken de musici lastig in één bepaald hoofdstuk onder te brengen. Alweer moesten keuzes worden gemaakt: een chronologische opbouw, startend bij de invloeden uit de slavernijperiode en eindigend met de hiphopmuziek.

Barry Hay, zanger van Golden Earring en woonachtig op Curaçao, is inmiddels ook gevestigd voor de Curaçaose musiciens. Van zijn hand is het voorwoord bij dit kleurrijke en muzikale boekwerk. Daarmee legt hij onwillkeurig een link met Nederland, waar Curaçaonaars steeds vaker muzikaal fluore maken.

Musici die tijdens hun carrière op het eiland zijn gebleven komen in dit sprankelende boek eveneens aan bod. Tumbakeizer Boy Dap bijvoorbeeld, die 's avonds als knulletje van vier al stiekem naar de muziek van zijn vader luisterde.

De 91-jarige Serapio Pinedo die achter zijn huis op Band'abou vol liefde ka'i orgels maakt. Hij heeft zichzelf de kunst aangeleerd om deze draagbare orgeltjes te maken die onder meer de Curaçaose walsjes laten horen. Walsen die vaak gecomponeerd zijn door een van de leden van de illustere en vooral muzikale familie Palm. Nog steeds spelen nazaten van deze familie een belangrijke rol in de muziekwereld op het eiland en daarbuiten.

Pollepels, emmers, bezemstelen: niets was veilig voor de drummende handen van Ruel Calister. Al drummend op de emmers van zijn moeder en luidkeels de liedjes van Grupo Isocho meezingend. Tegenwoordig heeft hij zijn eigen band in Nederland. Van puur Afro-Caribische muziek is de band steeds meer de richting aan het opgaan van elektronische dancemusic.